

The background of the cover is a dark, atmospheric landscape. The upper half shows a sky with soft, diffused light, possibly from a low sun or moon, creating a hazy, golden-brown glow. Below the sky, a dark silhouette of a forest line stretches across the horizon. The lower half of the image is a dark, reflective surface, likely water, which mirrors the dark forest and the lighter sky above. The overall mood is somber and contemplative.

Sudenkaarne

Mira Andrejeff

Sudenkaarne

© 2018 Mira Andrejeff
Kustantaja: BoD - Books on Demand,
Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD - Books on Demand,
Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-498-833-9

A grayscale photograph of a serene landscape. In the foreground, a calm body of water reflects the sky and the distant shoreline. The middle ground features a dense line of evergreen trees along the water's edge. In the background, rolling hills or mountains are shrouded in a thick mist or fog, creating a soft, ethereal atmosphere. The overall tone is quiet and contemplative.

Sudenkaarne

Mira Andrejeff

"Kun ihminen syntyy,
alkaa väistämättä matka
kohti kuolemaa."

(Tuomas Kyrö)

*Lift up your eyes, child.
Lift up your arms, you are home.
I know you're hurt, child.
But you can't do this on your own.*

*I'll untie you from the strings
caught in your wings.
And I'll try to fill in the gaps,
all of the cracks they left behind.*

(Crywolf, Rising rising, 2016)

Asioilla on aina enemmän kuin yksi puoli. Elämästä ja olemassaolosta ylipäättään aistii näkemällä ja kuulemalla vain yhden puolen, mutta toiselta laidalta tarkasteltuna ne voivat näyttää aivan toisenlaiselta. Maailmankatsomus ja kunnioitus elämää kohtaan kasvavat, kun ottaa vastaan sen mahdollisuutena, että kuka tahansa meistä voi käydä myös toisella puolella.

(Kirjoitan tämän tähän muistiin, jotten unohda käydä istumassa myös toisella puolella.)

Matka

Avaan auton oven ja istun matkustajan paikalle. Tunnen, kuinka Knut tuijottaa minua, mutta en käänny katsomaan häntä. Knut laittaa vaihteen ykköselle ennen kuin minä ehdin vetää oven kunnolla kiinni. Auto lähtee liikkeelle, vedän ovenkahvasta ja painan oven lukkoon. En halua avata sitä ennen kuin olemme perillä. Auton hiljainen hyrinä turruttaa hetkessä ajatukseni ja vaivun tuijottamaan eteeni.

Knut ajaa autoa tottunein liikkein. Auto kaartaa hitaasti pitkin asuinalueemme kapeita kujia. Juuri missään ikkunassa ei

pala valo enää tähän aikaan. Katuvalojen tuikkiva välke sivuikkunassa rytmittää liikkeemme, kunnes saavumme risteykseen, josta seuraava tie johtaa moottoritielle. Tien kaarre on jyrkkä, mutta Knut ottaa sen rauhallisesti. Vaikka kiinnitimme arkun auton lavalle tiukoin solmuin, kuulen, kuinka se osuu ensin vasempaan laitaan ja sitten oikeaan. Palan halusta saada koskettaa arkkua, tuntea sen lähelläni, kertoa sille, että olen tässä. Kuvittelen mielessäni, kuinka sormeni liukuvat kannen päälle piirretyn mustan ristin kiiltävällä pinnalla. Kannen päällä helmeilevät sadepisarat tanssivat auton liikkeen tahdissa.

Havahdun ajatuksistani, kun Knut alkaa kiihdyttää autoa moottoritien rampilla. Ohitsemme vilahtaa sadan

kilometrin tuntinopeuden salliva liikennemerkki, ja ennen kuin kiihdytyskaista on puolessa välissäkään, auton mittari on saavuttanut tämän pisteen. Sulavasti Knut vaihtaa isompaa vaihdetta ja lipuu viereiselle kaistalle. Yön yksinäinen liikkuja ei seuraa kaipaa, pimeyden läpäiseminen on nyt sen ainoa päämäärä. Vilkaisen varovasti auton takalasista ja lohduttaudun nähdessäni arkun olevan omalla paikallaan. Helpotan oloani koskettamalla vierelläni istuvaa mustaa korppia. Sen lempeä katse rauhoittaa, terävä ja kylmä nokka koskettaa käteni ihoa, silmissä on turvallinen syvyys. Tunnen sisälläni jotain, aivan kuin olisin vielä elossa. Minun hyvä olla, kun lähelläni on jotain kuolematonta. Jotain, joka voi liikkua

kanssani paikasta toiseen, täältä tuonpuoleiseen ja takaisin.

Alan hyräillä mielessäni laulua, joka soi silloin, kun juhlimme Knutin kanssa viime kerran yhdessä. Kuinka paljon pidänkään tuosta kappaleesta. Laulussa kerrotaan erilaisesta rakkaudesta. Rakkaudesta, jota on vaikea määritellä ja mitata tai sanoin kuvailla. Aihe oli jonkun arvostelijan mielestä liian vaikea, mutta minä ymmärrän täysin, mistä laulu kertoo. Se kertoo minusta, rakkauden antamisen ja vastaanottamisen vaikeasta yhtälöstä. Halveksin joskus itseäni, koska ymmärsin, mutta jo ensi kerran laulun kuultuani, se pakotti minut opettelemaan kohtaamaan pelkoni. Laulu on minun turvasatamani kaikessa raadollisuudessaan ja epäkiitollisuudessaan. Ja Knutkin oli silloin

*"Saatoin vain toivoa, että vielä koittaisi
päivä, jolloin osaisin kulkea tieni
takaisin lammen äärelle ja jolloin voisin
sukeltaa etsiäkseni valon lammen
keskeltä. Minun oli vain luotettava
itseeni, niin nainen oli sanonut."*

Muutaman tunnin aikana Sirje ehtii tehdä
matkan kadoksissa olleeseen syvimpään
minuuteensa. Tie perille ei löydy yksin, ja Knut
tekee kaikkensa auttaakseen rakastaan.
Parhaimman avun Sirje saa kuitenkin
odottamattomalta taholta.

Sudenkaarne elää muistojen kautta tässä
hetkessä ja ui syvälle aina pohjamutiin asti
löytääkseen oman sisäisen valonsa.

